

Op één wiel

**Gert-Jan
De Vleeschouwer
&
Lennert
Verhofsté**

Een eenwieler roept bij mij beelden op uit mijn jeugd. Beelden uit het circus, het circus met acrobaten die ik met de open mond aanstaarde terwijl ze op hun ene wiel allerlei toeren uithaalden. Ikzelf vond het in die dagen al een hele kunst om recht te blijven op twee wielen, die van het circus moesten hun behendigheid meegekregen hebben met de moedermelk, dat kon niet anders. Circussen zijn inmiddels ook niet meer wat ze toen waren maar die eenwieleren zijn gebleven en ze maken furore dezer dagen.

Twee knapen uit mijn zesde klas zijn echte eenwieleradepten: Gert-Jan De Vleeschouwer en Lennert Verhofsté. Als je het onderwerp aansnijdt, is hun enthousiasme niet te stuiten. Op dertien mei 2012 namen ze beiden deel aan het NKE ofte het Nederlands Kampioenschap Eenwieleren. Op maandagmorgen verschenen ze op school, zo fier als een pauw, overladen met gouden en zilveren medailles en een verhaal over hoe ze moeiteloos onze Noorderburen in het spreekwoordelijke zand lieten bijten. In de speeltijd vroeg ik hen of ik hun verhaal eens mocht optekenen voor mijn reeks 'Mensen van bij Ons'... Ik moest het hen geen twee keer vragen: hun ogen spraken boekdelen. Op een dinsdagse middag deden ze in onze klas hun verhaal...

Gert-Jan is de zoon van Erik De Vleeschouwer en Els Heirman. Hij is pas elf en van zodra hij kon lopen was hij gefascineerd door alles met wieltjes. Een autootje om door het huis te toeren, later een driewieler, een fietsje, rolschaatsen, een skateboard, wheely's (dat zijn schoenen met achteraan een wieltje), rollerskates... Als het maar bolde bij Gert-Jan.

Voor zijn tiende verjaardag zaten zijn ouders echt met de handen in het haar omdat ze niet wisten waarmee ze hun wieltjesfanaat konden verrassen... tot ze heel toevallig op een eenwieler uitkwamen. Ik was keiblij, herinnert Gert-Jan zich. Mijn mama zei dat als ik dat goed kon, je er allerlei truckjes mee kon uithalen. Ik snapte dat niet en dat was op dat moment het minste van mijn

zorgen. Ik wou eerst leren eenwieleren. Thuis op de klinkers begon ik te oefenen. In het begin met vallen en opstaan maar vrij snel had ik het onder de knie. Ik was in de zevende hemel, glundert Gert-Jan.

En dan pikt Lennert in. Hij is de jongste zoon van Filip Verhofsté en Peggy Vlaeminck. Onze twee tieners zijn twee handen op één buik en voor zijn elfde verjaardag kreeg hij, in navolging van zijn bloedsbroeder, ook een eenwieler. Hij had al een beetje 'stage' gelopen bij Gert-Jan en die had hem al een en ander wijs gemaakt.

Ik kreeg mijn eenwieler op een vrijdag, vertelt Lennert en de zaterdag en zondag stond ik telkens om halfzeven op om te trainen en zondagavond lukte het me! Ja, gaat Lennert verder, wij hebben

thuis enkel een terras dat vlak is. Voor grotere afstanden moest ik op het gras trainen en dat is toch een pak moeilijker. Ik leerde vrij snel om bochten te maken zodat ik de putten in het gazon kon ontwijken en dat lukte best. Van wilskracht gesproken.

Eenwieleren is een kwestie van evenwicht te houden. Als je start, moet je even achteruit trappen, proberen een beetje naar voor te vallen en dan gewoon trappen. Als je dat zo doet blijft je wiel onder jou en zo lukt het best. De fout die de meeste beginners maken is dat ze onmiddellijk vooruit trappen en naar achteren leunen. Zo werkt dat niet, weet Lennert.

Intussen hebben onze twee al heel wat kilometers in de benen. Gert-Jan rijdt iedere dag met zijn eenwiel naar school. Lennert, die in Hamme woont, komt als het weer het toelaat twee keer per week met zijn eenwiel naar de school in Zele gebold. Ik vertrek op tijd, zegt Lennert en dat gaat goed. Onderweg krijgen ze regelmatig positieve reacties van mensen die hen bewonderend nakijken. Maar, zegt Lennert, er zijn ook van die ambetanteriken die claxonneren zodat je schrikt en soms valt. Mag je eigenlijk wel op de rijbaan, vraag ik hen. Ja, antwoordt Gert-Jan kordaat, mijn papa heeft dat opgezocht op het internet. Als we zo snel gaan als een voetganger, mogen we op het voetpad en bij hogere snelheden zijn we verplicht op de rijbaan of het fietspad te rijden.

Je zou denken dat het onmogelijk is maar in hun korte eenwielercarrière hebben ze ook heel wat tochtjes erop zitten in 'Dardennen'. Mountainbike met een eenwiel, is dat niet gevaarlijk? vraag ik hen. Ba nee, antwoorden ze in koor, we dragen

een helm, kniebeschermers en dat lukt best ook al staan er geen remmen op de fiets. De mooiste herinnering hebben ze aan een tocht van achttien kilometer die ze samen deden. Vooral de vergezichten hebben blijkbaar indruk op hen gemaakt.

Op veertien april 2012 nam Gert-Jan samen met drie collega's (Maarten De Lathouwer, Stijn Poppe en Toon Van Damme) deel aan de ronde van Zele met hun eenwiel. Om te kunnen inschrijven moest je sponsorgeld samenbrengen en met steun van de ouders trokken ze naar de

Zeelse markt. En met succes, glundert Gert-Jan we haalden meer dan 260 euro op, meer dan de hoofdsponsor. 't Was alleen jammer dat we op de markt niet met onze eenwiel mochten rijden van de dienstdoende agenten want volgens het verkeersreglement mag het wel als we stapvoets rijden. De Ronde werd een echte voltrefter. Eén van de mama's had zelfs T-shirts gemaakt met daarop een zelf ontworpen logo van 'De Eenwielers'. We reden met drie én een moest er dan lopen, gaat Gert-Jan verder. Onderweg hadden we serieus wat bekijks en veel applaus. We hebben de ronde uitgelopen maar we waren keimoe toen we aan de brandweerkazerne arriveerden. En we kwamen in de krant, lacht Gert-Jan. Ik was juist op reis, zucht Lennert, maar volgend jaar doe ik zeker mee!

Op dertien mei trokken ze dan naar Flevoland voor het Nederlands Kampioenschap Eenwieleren. Gert-Jan had vorig jaar al eens deelgenomen maar dit jaar had hij er Lennert voor warm gemaakt. Ook twee andere Zelenaars Stijn Poppe en Evelien Bracke waren van de partij. De wedstrijden hebben allemaal te maken met snelheid, be-

hendigheid en controle. Er waren zes disciplines: 100 meter standaard eenwieler, 800 meter standaard eenwieler, 5 kilometer standaard eenwieler, 10 kilometer “unlimited”, IUF slalom parcours en Langzaam-race 10 meter. Gert-Jan wist op de zes disciplines goud te halen en gaf zo onze Noorderburen lik op stuk. Lennert haalde vier keer zilver en één keer goud. Die gouden medaille heb ik gehaald op de 10 kilometer, vertelt Lennert. Er was geen concurrentie en dus besloten we om samen over de meet te bollen en zo hadden we allebei goud. Alleen de Langzaam-race vind ik wel moeilijk. Je moet zo traag mogelijk over een strook van 30 centimeter zonder dat je één moment stilstaat en da’s niet simpel, voegt Lennert er aan toe.

Hieronder vind je de uitslagen en de tijden van ons Zeelse duo in de leeftijdsgroep 0 tot en met 11 jaar:

	100 meter	Tijd (s)		800 meter	Tijd (mca)		5 kilometer	Tijd (mca)
1	Gert-Jan De Veeschouwer	17.36	1	Gert-Jan de Veeschouwer	2:27.76	1	Gert-Jan De Veeschouwer	16:58.33
2	Lennert Verhofsté	20.18	2	Lennert Verhofsté	2:50.72	2	Lennert Verhofsté	17:30.15
3	Stijn Poppe	22.08	3	Hannelore Klasberg	3:08.36	3	Hannelore Klasberg	19:12.57
	10 kilometer	Tijd (mca)		Slalom parcours	Tijd (s)		Langzaamrace 10 meter	Tijd (s)
1	Gert-Jan De Veeschouwer	41:06.43	1	Gert-Jan De Veeschouwer	2168	1	Gert-Jan De Veeschouwer	17.53
2	Lennert Verhofsté	41:06.43	2	Lennert Verhofsté	2961	2	Hannelore Klasberg	16.37
			4	Stijn Poppe	31.52	3	Stijn Poppe	14.59

Zo'n prestaties haal je niet zo maar, werp ik op. Nee, antwoordt Lennert, we hebben voor dit kampioenschap serieus getraind. De laatste weken wel drie-vier keer per week. Voor de lange afstanden trokken we naar het industriepark en voor de kortere afstanden mochten we gebruik maken van de atletiek piste.

Mijn papa, gaat Gert-Jan verder, speelt een beetje onze coach. Hij surft regelmatig op het internet en ontdekt zo welke tijden de kampioenen van onze leeftijd halen. Als we gaan trainen is hij er meestal bij en geeft verdomd goede tips hoe we qua techniek onze prestaties kunnen verbeteren. Hij doet

dat schitterend, voegt Gert-Jan er aan toe, ook al is hij zelf geen krak in het eenwieleren. Hij kan hoogstens 10 meter rechtdoor... Blijkbaar is eenwieleren zowel voor vader als zoon stilletjes aan een passie geworden.

Is eenwieleren een sport, vraag ik hen. Ja, antwoorden ze in koor, alleen is het in België nog niet echt bekend. Er is geen enkele club, in Nederland zijn er wel een aantal. De toplanden zijn Duitsland en vooral Japan. Je gelooft het niet, zegt Lennert, maar in Japan leren ze dat op school in de turnles. Ik moet even de wenkbrauwen fronsen, ik zie dat mijn pappenheimers niet onmiddellijk doen,

Gert-Jan en Lennert buiten beschouwing gelaten natuurlijk. Ja, vult Gert-Jan aan, in Duitsland zijn er echt veel clubs en daar worden regelmatig wedstrijden gegeven. Maar die Japanners... die zijn echt de max! Je zou die filmpjes op Youtube moeten zien, dan moeten wij echt nog veel leren.

En de prijs? O, dat valt best mee, zegt Lennert, je hebt voor 200 euro al een goede eenwieler. Maar zoals het ook bij fietsen is, zijn er nog duurdere modellen. Je hebt tegenwoordig ook al eenwieliers met een of meerdere versnellingen en die kosten onmiddellijk al een pak meer. Voor een eenwieler met één versnelling betaal je al snel 1200 euro. Nog geen spek voor onze bek, lacht Gert-Jan.

In juli 2012 is er in Brixen, Noord-Italië, het wereldkampioenschap eenwieleren. Unicon 16. Gert-Jan gaat er zijn kans wagen. Zijn ouders huurden er voor een weekje een appartementje op een boerderij. Onze Zeelse eenwieler heeft zich voor elf disciplines ingeschreven: 10 km vlak, offroad, crosscountry, 100 m, 400 m, 800 m, wheelwalk, 30 m onefoot, langzaam vooruit, langzaam achteruit en natuurlijk ook het slalomparcours. Wat het wordt, blijft nog even een open vraag. Ik duim alvast voor jou, Gert-Jan!

Als je even surft naar Unicon16 ontdek je dat er naast de disciplines waar Gert-Jan aan deelneemt nog heel wat andere mogelijkheden zijn. Freestyle

is een soort turnen op een eenwieler, trial heeft vooral te maken met een hindernissenparcours en flat is acrobatie op één wiel, hoogspringen en ver-springen. Om niet de ploegsporten zoals hockey en basket te vergeten. Je merkt het onmiddellijk dat ons duo nog tal van mogelijkheden heeft.

Die eenwieler is voor ons duo een deel van hun lichaam geworden. Gert-Jan zou zijn eenwieler overal meenemen. Op reis wil hij alles ontdekken op zijn ene wiel. In 2011 reed hij zelfs de zes laatste kilometers van de Mont-Ventoux. Als ik de vader van Gert-Jan mag geloven is het een vrij gezonde sport waarmee je heel wat spieren traint en ontwikkelt. Alleen België ligt op het vlak van eenwieleren nog een beetje braak maar misschien kiemt er iets in ons eigenste Zele... Wie weet!

Gert-Jan en Lennert hun verhaal zit erop. Een verhaal van door-zetting, enthousiasme, gebetenheid, plezier, passie en vooral niet op-geven. Chapeau, man-kes en doorgaan!

Mark De Block
07.06.2012

Even kennismaken met de wereld van het eenwie-leren?

www.unicon16.it